

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br.: P-1880/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ireni Šafar, u pravnoj stvari tužiteljice Aleksandra Miletić, Bratina 56 I, Bratina, OIB: 12411546345, koju zastupa punomoćnik Frano Bazina, odvjetnik, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 koga zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri d.o.o., radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 10. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice, zamjenika punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, temeljem čl. 335 st. 4 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/91, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje ZPP) dana 30. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 2. KAMATE I NAKNADE Ugovora o kreditu broj 3215879394/09 od 13. ožujka 2009. godine zaključenog između tužiteljice Aleksandra Miletić, Bratina 56 I, Bratina, Pisarovina, OIB:12411546345 kao korisnika kredita i tuženika ZAGREBAČKA BANKA DIONIČKO DRUŠTVO, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 kao kreditora koja glasi „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužiteljici Aleksandra Miletić, Bratina 56 I, Bratina, OIB: 12411546345 na ime parničnog troška isplati iznos od 981,18 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 13. ožujka 2009. godine sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu broj 3215879394/09, prema kojem je tuženik kao kreditor, tužiteljici kao korisnici kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 105.000,00 eura u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita s rokom otplate od 26 godina. Odredbom čl. 2 predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužiteljicu na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kod obrade kredita te je prilikom isplate kredita dana 25. ožujka 2009. naplatio od tužiteljice iznos od 185,81 eura po osnovu tzv. ulazne naknade. Tužiteljica tvrdi da je spornim čl. 2 Ugovora o kreditu regulirana obveza tužitelja na plaćanje naknade za dobivanje toga kredita a radilo se o tzv. tipskom ugovoru, otisnutom na obrascu koji je bio unaprijed pripremljen i o njemu se nije pojedinačno pregovaralo pa je ta odredba uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača a sve sukladno odredbi čl. 81 Zakona o zaštiti potrošača iz spornog perioda (NN 96/03). Tuženik tužiteljici nije prethodno a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se oni sastoje niti zašto je određena naknada u tom iznosu, što navedenu obvezu tužiteljice čini u potpunosti neodređenom i posljedično nepoštenom i ništetnom. Predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu u kojoj će utvrditi ništetnom odredbu čl. 2 predmetnog Ugovora opisanog u točki I izreke ove presude te da tužiteljici plati trošak parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužiteljica nema pravni interes za vođenje ove parnice iz razloga što u tužbenom zahtjevu traži utvrđenje ništetnosti Ugovora o kreditu koji se odnosi na naknadu za obradu, odnosno tužitelj je podnio tužbu na utvrđenje iz čl. 187 ZPP-a bez zahtjeva za činidbu iz tog odnosa, iako je raspolagao dokumentacijom temeljem kojeg je mogao postaviti kondemnatorni zahtjev za isplatu novčanog iznosa. Predlaže da sud odbaci tužbu tužitelja. Tuženik prigovora vrijednosti predmeta spora te se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Navodi da je odredbom čl. 2 Ugovora o kreditu propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Dakle, osporava da se navedena odredba ima smatrati nepoštenom i ništetnom. Tuženik osporava potrošačko svojstvo tužiteljice. Iznosi opsežno svoje stajalište vezano uz ništetnost odredbe o naknadi za obradu kredita te tako navodi da je sporna odredba jasno i razumljivo sastavljena te da je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne odredbe za njega proizlaze. Spornom odredbom se na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti troškove naknade za obradu kredita a tužiteljica je u trenutku sklapanja ugovora znala da će morati platiti naknadu i to u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Dakle, sporna naknada je bila javno objavljena u Tarifi naknada tuženika. Iznosi svoja stajališta vezano uz tumačenje i primjenu Direktive 93/13 EEZ kao i stajališta vezano uz primjenu odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o potrošačkom kreditiranju. Mišljenja je da sporna ugovorna odredba nije bila nejasna ili nerazumljiva, da naplata naknade za obradu kredita nije zabranjena niti jednim propisom koji se može primijeniti na ugovorni odnos među strankama. Ista nije protivna Ustavu Republike

Hrvatske, prisilnim propisima ni moralu društva te nema razloga da se ocjeni nepoštenom u smislu odredaba Zakona o obveznim odnosima niti kojeg drugog zakona. Navodi da je tužiteljica u odnosu na svaku ugovornu odredbu pa tako i spornu ugovornu odredbu imala stvarnu mogućnost utjecaja i pregovora o njezinom sadržaju, a radnik tuženika pojasnio je tužiteljici značenje sporne ugovorne odredbe. Ukoliko bi se utvrdilo da se o spornoj odredbi nije pregovaralo navedeno još uvijek ne znači da je ugovorna odredba nepoštena s obzirom da se za njezinu eventualnu nepoštenost moraju ispuniti i daljnji zahtjevi a to su neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana koja mora biti znatna i postojati na strani potrošača, suprotno savjesnosti i poštenju. Slijedom svega izloženog predlaže da sud tužiteljicu odbije s tužbom i tužbenim zahtjevom u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. U provedenom postupku izvršen je uvid i pročitano je potvrda tuženika (list 5 spisa), pregled kamatnih stopa (list 6 do 7 spisa), Ugovor o namjenskom kreditu (list 8 do 15 spisa), otplatna tablica (list 16 do 42 spisa), akt tuženika - obvezne radnje pri dobivanju kredita (list 100 do 101 spisa), saslušana je tužiteljica kao stranka (list 157 spisa).

4. Cijeneći rezultate provedenog postupka, u skladu s čl. 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2 Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka dana 13. ožujka 2009. godine kojom je određeno zaračunavanje naknade i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor.

6. Sporno je da li je ta ugovorna odredba temeljem koje je tužiteljici uskraćen novčani iznos za obradu kredita dana 25. ožujka 2009. godine nepoštena i ništetna, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, sve u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

7. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i praksu suda Europske unije.

8. Na ročištu 10. rujna 2026. godine saslušana je tužiteljica kao stranka koja je navela da je podigla stambeni kredit za izgradnju kuće te da se obratila osobnom bankaru i obrazložila koji iznos je potreban a kada je došlo do realizacije ugovora već je bio pripremljen, pročitala ga je i pitala za naknade ali joj je odgovoreno da je to naplaćeno prema Tarifi tuženika, naknadu nije mogla izbjeći te je bilo "uzmi ili ostavi ugovor" i "tako to mora". Nitko joj nije objasnio od kojih elemenata se sastoji naknada, u koju svrhu itd. Dakle iz iskaza tužiteljice proizlazi, koji je iskren i životno logičan, da nije bilo pregovora o spornoj odredbi, da na nju nije bila upozorena, da je to bio tipski ugovor uz uvjete koje je nametnuo tuženik. Dakle, u ugovor nije unesen niti postotak naknade, za visinu je saznala kod realizacije ugovora a u razgovoru joj je rečeno bez previše pojašnjavanja da je to obveza koju mora ispuniti.

9. U ocjeni osnovanosti tuženog zahtjeva ovaj sud prihvaća kao osnovane navode tužiteljice vezano uz ništetnost odredbe ugovora o kreditu o plaćanju naknade za obradu zahtjeva i odobrenje kredita te isplatu potraživanog iznosa.

10. U vrijeme zaključenja ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama koji odredbom čl. 81 st. 1 propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača dok je u stavku 2 propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj osobito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. U st. 3 istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocjene nepoštenima ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca dok je u st. 4 propisano da ako trgovac tvrdi da se radi o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno odredbi čl. 84 Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive dok je odredbom čl. 87 st. 1 citiranog Zakona predviđeno da je nepoštena ugovorna odredba ništava. U odnosu na navode tuženika da se radi o odredbama koje su jasne lako razumljive i uočljive, treba navesti da je tužiteljica potrošač odnosno fizička osoba koja je Ugovor o kreditu sklopila u svrhu gradnje kuće te da o odredbama ugovora nije bilo pregovaranja a posebno ne o spornoj odredbi citiranog ugovora. S obzirom da je tužiteljica temeljem čl. 2 predmetnog Ugovora platila tuženiku jednokratnu naknadu, time da tuženik nije objasnio u koju svrhu se ta naknada naplaćuje, od čega se sastoje troškovi, itd., očito je da je ta odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužiteljice iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 81 st. 1 citiranog Zakona jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu citiranog Zakona. Citirana odredba ugovora o kreditu na koju tužiteljica nije mogla utjecati, već je tuženik taj koji je odlučio o toj odredbi i stavio tužiteljicu u neravnopravan položaj u odnosu na kreditora. I odredbom čl. 3 st. 1 Direktive 93/13/EEZ propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora. Prema odredbi čl. 5 iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

11. Slijedom toga ovaj sud prihvata navode tužiteljice o ništetnosti jednokratne naknade, točnije tuženik nije dokazao da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo, nalazi utvrđenim da se radi o standardnoj odnosno tipskoj ugovornoj odredbi, da u Ugovoru o kreditu nije jasno navedeno od čega se sastoji predmetna naknada niti je jasno i nedvosmisleno predočena struktura navedenih troškova tj. od čega se sastoje, u kojem konačnom iznosu što je dovelo da takva ugovorna odredba uzrokuje neravnotežu obveza na štetu potrošača te je iz svih navedenih razloga takva ugovorena odredba ništetna te daje pravo tužitelju na tužbu na utvrđenje ništetnosti te odredbe, te je sud odlučio kao u izreci pod I.

12. Tuženik neosnovano prigovara u odgovoru na tužbu da tužiteljica nema pravni interes za podnošenje ove tužbe. Prema odredbi čl. 322 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 - dalje ZOO), ništetnost ugovora ili pojedine odredbe nastupa po samom Zakonu, a sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti. Utvrđenje

ništetnosti ima učinak prema svim osobama, a ne samo između stranaka, što je bitno u situacijama kada postoji više potencijalnih pravnih posljedica (npr. povrat isplaćenih iznosa, prestanak obveze plaćanja itd.). Tužitelj je temeljem sporne odredbe već platio naknadu za obradu kredita te postoji pravna nesigurnost vezana uz utvrđenje ništetnosti odredbe koja je predmet ovog spora, pa pravomoćnošću presude u ovom predmetu tužitelj će imati mogućnost da ostvari naknadu uplaćenog iznosa odnosno imat će mogućnost podizanja tužbe protiv tuženika radi stečenog bez pravne osnove.

13. Tuženik neosnovano prigovara VPS-u koji je tužiteljica postavila u tužbi na utvrđenje na iznos od 1.328,00 eura. Tužiteljica prema odredbi čl. 187 st 1 ZPP-a može u tužbi tražiti da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost takve isprave, a prema st. 2 istog članka to može zahtijevati prije dospelosti za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj imao pravo na drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Kako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi sukladno odredbi čl. 40 st. 2 ZPP-a.

14. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP i odredbi čl. 155 ZPP, a odnosi se na trošak zastupanja tužiteljice i tuženika po punomoćniku odvjetniku prema OT, VPS te uspjehu tužiteljice i tuženika u sporu.

15. Sud je tužiteljici priznao trošak za sastav tužbe prema Tbr. 7 točka 1 – 200,00 eura, za sastav podneska 8.5.2026. prema tbr. 8 točka 1 – 200,00 eura, zastupanje na ročištu 10.9.2026. prema tbr. 9 točka 1 – 200,00 eura, ročište za objavu presude prema tbr. 9 točka 3 - 100,00 eura, što ukupno iznosi 700,00 eura, koje treba uvećati za 25 % PDV ili 175,00 eura, te trošak pristojbe na tužbu i presudu po 53,09 eura, pa priznati trošak iznosi 981,18 eura. Sud je tužiteljici priznao kamatu na parnični trošak prema odredbi čl. 30 Ovršnog zakona, te je odlučeno kao u izreci pod II.

U Zagrebu 30. rujna 2026. godine

Sudac:
Irena Šafar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo na žalbu u roku od 15 dana od dana zaprimanja prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-efca4**

Kontrolni broj: **0f753-8cb6c-a3cb8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.